

MISJONSRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 1.

1. JANUAR 1938

10. ÅRGANG

Fra India

Brev fra Desmond.

Våre elskede medarbeidere, Guds nåde og fred!

«Og de skulde stride mot dig, men ikke få overhand over dig, ti jeg er med dig, sier Herren, for å redde dig.» (Jeremias 1, 19).

Herlige ord fra Herrens munn som hans kjæmpende små kan hvile på.

Må først ønske dere alle en vel-signet høstid og et seirrikt nytt år med mange sjøle for Jesus. Idet vi står ved avslutningen av dette år må vi prise Herren for hans mis-kunnhet imot oss og tillike sende dere venner de få som har stått oss trofast bl. en hjertelig takk for deres bønner og finansielle hjelp.

Da vi nu ingen kasserer har der hjemme så kunne det nok interessere vennene å vite vår finansielle situasjon. Under året 1936 mottok vi rs. 55.- i måneden fra Norge og rs. 25.- i måneden fra noen norske venner i U.S.A. Skal senere sende dette års regnskap. Dere kan nok forstå at den ovenforstående sum ikke strekker langt når en tar i betraktning at vi er 6 i vår egen familie ved siden av dette våre fire foreldre søsninger (har nu fire småbarn som vi står ansvarlig for), og omfram dette fem familier og to enkle personer som stoler på oss for sitt daglige brød. Om et av våre barn var på kost-skole vilde det koste rs. 50.- i måneden for det og ekstra til klær. Almindelig finner en misjonær det vanskelig å klare utgiftene med rs. 250.- i måneden. Vi har jo vært i stand til å tjene litt ennskjønt hel-bredene ofte har vært korpelig i de siste år. Det er nu den 14de jul siden vi forlot Norge og det er første gang vi har appellert på denne måte da vi har følt at vi helst ikke vil nevne noe om midler; men føler det er på sin plass at vennene får vite stillingen. Arnold er nu over 18 år og studerer med misjonen for øie samt virker hvor Herren åpner vei. Vår lønn er at alle fire må inn-vise sine liv til misjonens sak.

Mange er interesserte i evangeliet og vi skulle ønske å strekke våre teltsnorer ut, og vi ber at Gud må åpne flere hjerter for denne gren av Hans sak i Indien. Det koker og bruser iblandt befolkningen også her i Bangalore. Det er Gandhis etterfig, hvorav mange er kom-munister, som reiser sig op imot den indiske konges regjering her i Mysore Staten. For et par uker siden var det nesten som en borger-krig skulde ha begynt. Flere blev drept, derav politikonstabler, og mange var sårede. Det er godt å leve i den 91. salme i disse urolige tider. Alt tyder på at dagen for vår Frelsers åpenbarelse er nær. Snart skal anskrikket lyde: «Se, brudgommen kommer, gå ham imøte.» Må vi alle kjøpslå til han kommer, og bruke talentene som sig sømmer, trofaste i alt.

Igen takk for alt i det år som har svunnet og våre beste ønsker

Forferdelige dager på en misjonsstasjon i China.

Følgende brev fra en av de svenske misjonærer er hentet fra «Evangelii Harold», og vi tillater oss å innta det i «Misjons-Røsten». Brevet er skrevet av Elin Carlsson.

«Som vennene vet var vi oppe på et berg i Shansi i den heteste tiden. Det var rolig da vi reiste og vi anet ikke hvad som snart skulde hende. Men helt plutselig forandret stillingen sig. Stemmningen blev dystert og de truende krigsgysker var i an-mars. Posten kom også meget uregelmessig.

Den 19. august forlot vi Schans-fjellet og den 21. kom vi hjem til Ku Yang. Dagene og ukene forløp under stadig uro, og krigen kom oss nærmere dag for dag. Vi visste at en del av våre kamerater tenkte å forlate sine stasjoner og reise sydover. Selv bad vi til Gud om å gi oss visshet i enten vi skulde reise eller bli. Men vi fikk ikke full visshet enten vi skulde bryte op eller bli, og ikke hørte vi noe fra våre svenske konsulter. Vi følte det imidlertid forferdelig tungt å for-late kineserne i denne prøvøsomme tid som kom, så vi bestemte oss for å bli hos dem hvad som enn måtte hende. Det varte ikke lenge før jernbanebroene blev sprenget og trafikken stanset. Det var uhyggelig å føle sig fullstendig inne-stengt.

De kinesiske troppene blev slått tilbake og masser av dem tok veien om vårt hus på tilbaketoget. De fortsatte med dette i ca. 14 dager. Især i de siste dagene så vi både mennesker og dyr fulllastet med tyvegodt og overalt tok de menne-ne med sig til å bære det som var røvet.

Japanernes flyvemaskiner kom nesten daglig på besøk. Den 21. september kom 7-8 stykker av dem og bombarderte byen. Det var forferdelige timer som vi nok aldri skal glemme. Innen misjonens område falt dog ingen bomber. Gud skånet våre og kinesernes liv. Vi hadde nemlig mange flyktninger hos oss.

Efter denne dag flyttet byfolket. Mandarinen, postmesteren og politi-mesteren og alle de ledende drog sin vei. Fængseldørene blev åpnet og fangene slapp ut, de fikk gå hvor de vilde. Jeg vet ikke om ven-nene kan sette sig inn i hvordan vi hadde det. Masser av tropper fortsatte å dra forbi sydover. De stanset iblandt en dag og siden blev byen tom igjen. Det var ingen

for det år som kommer. La oss ikke trettes i løpet, men skue frem-ad mot målet skjönt velen er trang.

De hjerteligste hilsninger i Kristus Jesus fra oss alle.

Eders i nåden forbundne, br. og str. Frank og Ananda Desmond.

orden i det hele. Ingen butikker var åpne så vi kunde kjøpe det nødvendige.

Natten til den 1. oktober lå jeg våken og hørte hvordan tropper kom og innøkt byen under skudd-veksling. Jeg undres om det var japanerne. Vi hadde ventet dem hver dag. Byporten var stengt og ingen fikk lov å gå ut eller inn. (Vår stasjon ligger utenfor byen).

Ved 8-tiden om morgenen kom kineserne og så at det var bandit-ter som hadde trengt inn i byen — slike som hadde forlatt armeen og gått sine egne veier. Det varte ikke mange minutter før de stod utenfor vår port og befalt at den skulde åpnes. Da ingen åpnet kløv de op på taket og derfra ned i gården. De spurte med en gang efter uten-dingene. Vi hadde efter evangelist-ens inntrengende anmodning gått til vårt bosted. Røverne kom snart og banket på og vi åpnet for dem. Først vilde de ha skytevåben og siden begjærte de 7000 dollars. Jeg hadde bare 45 dollars. Jeg gav dem til røverne og så at jeg hadde fått dem i en forretning i byen og ikke hadde flere penger. De hørte ikke på våre ord, men sa at de skulde drepe oss og flere ganger befalt de oss å bøye kne. De rettet flere ganger geværene og bajonetten mot oss, men Gud hindret dem i å ta vårt liv.

De vilde absolutt ha penger. Vi bad dem å gjennemsøke huset. Men nei, de skulde først drepe en av oss. De grep mig og vred mine armer så det gjorde forferdelig ondt. Siden bandt de mine hender på ryggen og bandt mig fast til en tre-pel, så høit at jeg bare kunde nå marken med tærne.

Vi bad til Gud, men de blev enda mere vonde og slo til høire og venstre. Søster Linda Jonsson fikk et slag i hode så blodet begynte å dryppe ned over øret og kinnet. Eldstebroder Niu fikk flere slag i hode. Jeg fikk et stikk av bajonet-ten i underleppen, så blodet begynte å renne ned på klærne.

Siden fikk en av bandittene be-falling om å slå mig. Han tok tres-tykker og slo mig i hode, tvers over mine armer og rygg. Han slo så betene føk. Siden tok han enda et bordstykke og slo mig med. I den var det spiker og disse trengte inn i ryggen, så det begynte å blø. Hvor mange slag jeg fikk vet jeg ikke, men det var nok ikke under 40.

Jeg bad Jesus om kraft. Jeg mistet nok bevissheten et par ganger, men kom til mig selv igjen. Tilslutt tok bandittene og slo mig i bakhodet. Siden fikk han befaling om å slutte med å slå.

Min gamle sproglerer Niu, nu forsamlingsforstander, og Ilin stod hos mig hele tiden. Jeg hørte dem sukke til Gud da mannen slo mig. Da det føltes som jeg snart skulde dø bad jeg Niu ikke forlate mig.

Han sa: «Nei, jeg skal ikke gå fra frøkenen.»

Da bandittene hadde holdt op med å slå mig, kom Ilin og Niu og befriet mig fra båndene. Jeg falt da ned i åkeren og besvimte. Ilin og Niu fikk mig op på veien igjen, så da jeg kom til mig selv satt jeg på veien. Søster Jonsson hadde gått inn i sitt rum for å skrive ut en check til røverne. Jeg fikk der-etter tillatelse til å gå inn. Jeg lå mig på en sofa mens bandittene bar bort det verdifulleste av klær og andre saker, sykler, klokker, grammofofonen og alle mine herlige grammofofonplater fra Sverige, mine briller m. m.

Det var dog ikke det verste. Ef-terpå kom en og satte sig ved so-faen der jeg lå og sa at de skulde ta med sig Ilin. Venner kan dere sette dere inn i min stilling. O hvor forferdelig. Der lå jeg slått, så jeg knapt kunde røde mig. Mitt hode var så underlig efter slagene at jeg knapt kunde tenke klart. De lot i-midlertid til ikke vente på sig. Det var slik hastverk. Ilin blev befalt å bli med dem. Jeg kunde ikke si mere enn: «Ilin, glem aldri å be til Gud. Han skal hjelpe dig igjen.» Så forsvant de ut igjen mens døren.

De øvrige banditter fortsatte å bære ut tepper, kopper og hvad de fikk tak i. Det blev så et lite ophold hvori ingen av dem var inne i hu-set. Søster Jonsson og jeg gikk da ut i haven og satte oss under et tre. Vi syntes alt var så uhyggelig inne i huset. Alt som fantes var strødd rundt omkring på gulvet.

Vi hadde ikke vært ute mange minutter før det blev en veldig skytning rundt omkring misjons-stasjonen, utenfor og inne i byen. Vi gikk da ned i kjelleren da vi var redde for å bli truffet av kulene.

Om en stund kom en kineser og fortalte at det var kommet solda-ter som skulde drive røverne bort.

Det blev en hård strid en stund og mange blev drept. Endel blev også tatt tilfange og noen flyktet.

Evangelistene traff en offiser og anmeldte at en pike var blitt røvet fra misjonsstasjonen. Denne lovet å gjøre sitt beste for å få tak i hen-ne. Striden fortsatte videre. Bandittene søkte å komme vekk ved å løpe over hustakene. Kineserne fra misjonsstasjonen trengte sig frem gjennom gatene for å finne Ilin, og det lykkedes også. Ved 5-tiden på eftermiddagen kom de hjem med henne.

Hun fortalte at hun krøp over det ene hustaket efter det annet og kulene suste om ørene på henne. Hun satt så i et rum en lang stund mens soldater og sivile jaget bandittene. Tilslutt kom en mann som kjente henne og tok henne med til sitt hjem og der fant evangelistene henne.

Misjonæren beretter mere om deres mange gjenvordigheter, men

Misjonen i Beringstredet

Også dette år har undertegnede hatt noen breve fra venner, både eskimoer og hvite, der oppe i Alaska. Da jeg vet at der fremdeles er noen av misjonsvennene her i Norge som interesserer sig for den del av vingkarden, vil jeg gi eet lite sammentrengt utdrag av de med-delelser jeg har fått.

På tross av mange slags hin-dringer, særlig da fra katolikhold, høres det som Guds sak går frem der på Diomedøya. Ella og Oscar Brown har kjempet tappert der gjennom året som gikk, og nu har de atter gitt sig ikast med en ny overvintring; idet de kom tilbake fra sitt sommerophold på fastlan-deet 25. oktober. Vinteren var da i full sving, men ikke verre enn at skib nådde ut til øya. For søsterens vedkommende var det første år blandt eskimoer ifjor og det kunne vel føles litt underlig iblandt. Vanskelig å komme noe større i kontakt med den kvinnelige be-folkning på stedet. Ensomheten var å være avstengt fra ytterver-den for 8-9 mndr. årlig, vil til tider gjøre sig sterkt gjeldende. Jeg tillater mig å citere noen lin-jer, fra et privatbrev til en annen, ord som klart uttrykker hvad det er å ligge som hæloffer på Herrens alter deroppe:

«Allting blir likesom så dystert. En får tilfulle føle den store ensomhet — får føle at en bor ved det ytterste hav, ved jordens ender. Somme tider kommer det for mig at jeg vil like å gå og sette mig på mrs. Nyseters grav og tale høit til henne. En liksom føler et hemmelig slektskap med den døde der oppe i stenuren.»

Den som ikke har prøvet noe lignende har vel vanskelig for å forstå dette. Et står dog klart at det er ikke bare for eventyrlyst at man år efter år vil opholde sig på et slikt sted.

Misjonærene gir en fin attest til Dwight Millegroak, den siste som bøiet sig for Jesus mens jeg var deroppe. Både han og hans hustru har skrevet hver sitt interessante brev til mig i sommer. De er beva-ret i troen på sin Frelser. Hustru-ens søster, som var en av mine kjære små venner der og som mot-tok frelse i tiårsalderen, er gått hjem til Gud.

Browns forteller om mangan god stund sammens med Olaf Piskwaya under ophold i byen Nome forlørpne sommer. Olaf er den eskimoeyngling som overga sig til Jesus nettop før min hustrus avsjelede legeme blev båret ut gjennom hjemmets dør. (Fortalt i boken «Jordens ytterste ender.») Han skal denne vinter tjenestgjøre som tolk ved metodist-kirken i Nome. (Forts. 2. side)

dette kan være nok til å forstå noe av de forferdelige prøvelser som misjonærene i China må gjennom-gå nu. La oss be for dem.

Misjonsbeløp

Ved «Misjons-Røsten» er formidlet følgende midler i 1937.

Berger N. Johnsen, Argentina	kr. 255.39	sendt kr. 256.39
Desmond, India	« 175.00	« 175.00
Christofa Brundtland, China	« 65.00	« 30.00
Til misjonen i Alaska	« 5.00	« 112.49
Inger Frelimstad, China	« 30.00	« 50.00
Til misjonen i Belgia	« 105.23	« 60.30
Hans Srenberg, India	« 100.00	« 125.05
Til misjonen i Norge	« 67.21	«
Til Nord-Norge	«	«
Ollttenberg, Belgisk Congo	«	«
Kassabeholdning	«	«

Tils. kr. 1384.83 tils. kr. 1384.83

som han er i Fredrikstad hadde det tatt sig bedre ut om han var blitt opfordret til å se noe også. Torsdag på gjennemreise stakk jeg innom «Løgen», Moss. Br. Lyng og Inger hadde kommet og hadde ringe ånd om Kristi herlighet. Fredag stanset jeg i Oslo og gikk i «Evangelie-Salen» og hørte Rein Seebuns. Han talte om Kristi blod som taler bedre enn Abels blod. Det var mange folk og han talte riktig bra.

Høland.

Jeg hadde et gammelt løfte på meg om å besøke «Pinsemøntegnet» ved Fussa i Høland og reiste der deres misjon. For å få utdraget med i dette nr. avsluttet regnskapet pr. 28/12-1937. Skulde det komme inn noen beløp etter denne dato føres disse på neste års regnskap. På misjonærenes vegne hjertelig takk. Sarpborg 28/12 1937.

Sarpborg.

Onsdag før jul hadde vi et brøddremte på «Misjonshuset» i Sarpborg. Det var jo flere av oss som gikk ut for forsamlingen for et par år siden og nu skulde det prøves å komme sammen igjen. Møte var preget av en broderlig ånd. Første juledag deltok jeg i møte i Misjonshuset om formiddagen og det var Apent å vidne. Br. Halvor Hansen talte først og derefter underdeltog. Sangkoret sang også et par sanger.

Kjære misjonsvenner!

Husk misjonærene i China med midler og i bønn.

I dette års regnskap inntekter er medtatt beholdning fra forrige år, og i utgiftene porto m. m. Misjonærene eller kassererne har, for de fleste vedkommende fått tilsendt utdrag av kontoen som gjelder deres misjon. For å få utdraget med i dette nr. avsluttet regnskapet pr. 28/12-1937. Skulde det komme inn noen beløp etter denne dato føres disse på neste års regnskap. På misjonærenes vegne hjertelig takk. Sarpborg 28/12 1937.

G. Iversen.

Lydighet og ulydighet

I. Ulydighet.
En fars og mors største sorg er ulydige barn. Det er barnet selv som må bære følgene for sin ulydighet. Slik er det med det naturlige barn, men også det åndelige. La oss ta eksempel fra Guds ord. I 1. Mos. 20 leser vi: «Og Herren tok mennesket (Adam) og satte det i Edens have til å dyrke den og til å vokte den. Og Gud Herrens bud var: Du skal ikke spise av treet til kunnskap om godt og ondt, av det skal du ikke ete, ti på den dag du eter av det skal du dø.» Men djævelen kom til visse liden og sa: «Har Gud virkelig kveg fikk å drikke. Da sa Herren til Moses og til Aron: Fordi I ikke trodde på mig, så I helligt mig for Israels barns pine, derfor skulde I ikke føre denne forsamling inn i det land jeg har gitt dem.» (v. 11-12). Moses husket sikkert denne dag med sorg da han stod på Ne-

bos berg og så på det nye landet. La oss ta et annet eksempel. I 2. kron. 26. om kong Usias: «Men da han bleitt mektig blev hans hjerte hovmodig, så han handlet ille, og han forbrøt sig mot Herren, sin Gud, og gikk inn i Herrens helligdom for å brenne røkelse på røkelsesalteret.» Gud hadde ikke sagt til Usias at ikke han hadde lov å brenne røkelse, men han hadde sagt til Moses at det kun var prestene som skulle gjøre dette. Usias begikk således en ulydighet mot Guds ord, og til straff blev han spedalsk inn-

II. Lydighet.
«Ti likesom de mange er blevene syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange bli rettferdige ved den enes lydighet.» Hvorledes vilde det ha vært hvis ikke Jesus hadde vært lydlig mot sin Fars vilje? Men Gud var evig forløsning. «Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt mig.» «Skje ikke min vilje, men din.» Tung var hans gang til Golgata, men: «Han var lydlig inntil døden, ja korsets død.» Hans lydighet var et stort offer, men og hvilken herlig lønn.

Tenk vi er en lønn for hans store lydighet. Lydighet er et offer, det har alle fått erfare som trollig har etterfulgt Herren. Hva måtte ikke Paulus lide for sin lydighet? Se 2. kor. 11. 23-27. Paulus hadde sikkert hatt bedre dage her på jord, dersom han hadde vært lydlig mot Guds kall. Men da hadde dig mot Guds kall. Men da hadde du strid, fullkommet løpet, bevaret troen o.s.v. Hvor langt vilde evangeliet vært utbredt dersom ikke apostlene hadde vært lydige mot Jesu befaling. Lydigheten sier ikke: «Her, jeg send mig.»

Vi må også se litt på Abrahams lydighet. Gud talte til Abraham og sa: «Ta din sønn, den eneste som du elsker, Isak, og gå til Morias

og i Abraham uttrakte sin sønn og la ham på et slakte stue som tok kniven for å slakte sin sønn (9. 10). Her hvad Gud sier, forsvare var lydige: «Og I din avkom som le jordens folk velvignes, for å løp min røst.» (v. 18).

Hvorledes er det med oss? Vi vil vår frelser, koste hvad det vil?

Jesus vilde også at den rike og i ham på å gi sin eiendom og i Abraham uttrakte sin sønn og la ham på et slakte stue som tok kniven for å slakte sin sønn (9. 10). Her hvad Gud sier, forsvare var lydige: «Og I din avkom som le jordens folk velvignes, for å løp min røst.» (v. 18).

Brødre og søstre: Er vi lydige hersomme for Herrens røst? Paul Stenroos

Evangeliet frem i Russland

Den amerikanske misjonær sending fra Russian Gospel Association i Chicago, Peter Deppen skriver bl. a. om sitt besøk i Russland og grensetraktene mot Europa:

Jeg har besøkt Rumænien, Lettland og Litauen i grensetraktene mot Russland, samt i Sibirien, Russland Kiev i Ukraine og Moskva og Leningrad i Central-Russland. Siden har ferden gått gjennom Sibirien og Manchukuo til Korea og Japan, hvor der er tusener av russiske flyktninger. I Bessarabia i Rumænien fant jeg store mengder heter til evangelisk virksomhet blant russere og jøder. Det var den første gang i mitt liv jeg ble værem med på et møte der en så skare jødiske barn stod på piano formen og sang kristne sanger. I beste minneverns på det hebraiske språk.

Dørene er åpne. Mange nye evangelie-arbeidere som jeg møtte, ble med tårer bedt oss om å gå ut og vinne sjele for Kristus, og fremtitt alt opta arbeidet på slike steder hittil ingen har forkynt evangeliet. A hvilke muligheter som nu er åpne for oss til å bære ut frelsens budskap til hungrende og lengslede sjeler, slike som før ikke har hørt et klart evangelium om Jesus Kristus! Det vil sikkert glede oss som det gledet mig å høre at evangeliet ingenlunde har mistet sin frelsende kraft i Sovjet-Russland. Ved den nye forordningen dette år er det gitt tillatelse til å holde evangeliske møter.

Kirkene er overfylt, tross folkets frykt, og tross de lidelser de har måttet utstå. Jeg deltok i flere av disse møter og hørte sangen, psalmene, bønnene og vidnesbyrdet. De talte og bad sammen med predikanten og andre troende i Sovjetunionen. Hundrevis var samlet til å høre om Guds verk. Jeg så barn og ungdom sammen med sine foreldre ved disse møtene. Og jeg så dem på kne sammen i bønn og takk og lovprisning. A, hvilke bønnemøter de har i Russland! De fant at forfølgelsene og lidelsene forener de troende. De ligger sammen, ber, arbeider og frydes sammen, og bærer således hverandres byrder.

Dagbl. Glommens trykkeri. S. 15

til Herren 1935. Ledende broder nu er A. Holm, Dronningensgt. 9, Sarpborg.

I Sarpborg utgis barnebladet «Barnerøsten» og misjonsbladet «Misjons-Røsten». Begge blade begynner i år på 10. årgang. «Barnerøsten» utgis og redigeres av Stefan Trøber. «Misjons-Røsten» bestyres av en komite på 4 medlemmer: M. Støve, Volda, E. Syvertsen, Drammen, Julius Lind, Moss og G. Iversen, Sarpborg. Redaktør er G. Iversen.

Forsamlingen i Misjonshuset har virket på Borgenhaugen og Hafslund m. flere steder. Det har vært alt forlitte fasthet i forsamlingens ledelse og isteden for å stå sammen har man dratt hver til sin kant. Det er en svakhet som ofte preger den frie virksomhet og som gjorde sitt til at pinseveinens optok egen virksomhet. I Sarpborghar de frie venner og pinseveinene praktisk tatt samme forkyndelse og menighetsorden. De har begge adressekalendere, menighetsmøter og velger de ledende brødre ved avstemning.

Menigheten i Misjonshuset arbeider for misjonærene Desmond i India og Karl og Jens Fjeld, Kina. Som sangbok brukes Schibboleth.

Misjonshuset er et stort pent lokale med sitteplasser til ca. 300 mennesker.

Bede.

Omtrent 3 kilometer utenfor Sarpborg i Skjeberg ligger en liten «landsby» som bærer navnet Bede.

Forsamlingen i Misjonshuset, Sarpborg, hadde i mange år en hustru frelst og straks efter blev en av hans kamerater August sjonen, men blev snart overbevist fra Guds ord om å la sig døpe som troende og sammen med en eldre søster som var døpt begynte de møter.

I første var det bare disse 5 som kom, men de hadde det her-

som gikk ut og bygget lokalet «Ebener». Her virket blant andre Rein Seebuns en tid og mange, særlig unge, blev frelste. Efter en tids forløp måtte disse venner selge lokalet til en annen flokk som også hadde gått ut fra «Misjonshuset». Efter noen års virksomhet gikk de etter sammen med forsamlingen i «Misjonshuset». «Ebener» blev så kjøpt av baptistene og en del fra «Misjonshuset» gikk med dem. Lokalet blev siden kalt «Tabernaklet» og baptistene har en god virksomhet der.

I 1924 blev Filadelfiamenigheten ordnet. De hadde sine møter i «Fram» og «Fremtiden». Karl Flatner var den første forstander. Flere fra Misjonshuset sluttet sig til denne flokk, men da de innførte menighetsorden med medlemskort m. m. var endelig ikke enig i dette og gikk sammen med noen fra Misjonshuset og leide lokalet «Salen», et lite lokale i annen etasje i en gård rett over for Folket Hus.

Thorvald Hansen og Aug. Andersen fra Rygge var de ledende brødre der. De hadde en god tid og bra tilslutning og arbeidet for Alb. M. Christiansen som arbeider i Belgisk Congo.

Efter noen års virksomhet besluttet de å legge ned virksomheten. En del av dem gikk til Misjonshuset og resten til Filadelfiamenigheten.

I Misjonshuset fortsatte møtene og flere vekkelser har det vært der i årenes løp.

I 1928 virket misjonærene Jens og Karl Fjeld der og flere overga sig til Gud og blev frelste.

I 1930 virket den amerikanske misjonær og evangelist Otto Olsen i Misjonshuset og mange blev frelste. Det var en veldig tilstrømning til møtene, flere blev frelst og døpt i vann, og syke blev helbredet. Det store misjonshus var fullt kveld efter kveld og mange måtte gå uten å komme inn.

E. Skole virket også til vekkelser en tid efterpå. Av de ledende brødre opigjennem årene kan nevnes: Emanuel Pettersen, A. Holm, Johs. Andresen, Gustav Hansen, J. Kvist og Carl Hagren. Br. Carl Hagren stod som forstander den meste tid og arbeidet og ofret sig helt for virksomheten. Han gikk hjem